

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 77/2014
13.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђених Б.К. и Р.Ж., због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца осуђених Б.К. и Р.Ж., адвоката В.Х. и Б.Д.П., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К бр.308/10 од 15.04.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 2857/11 од 25.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца осуђених Б.К. и Р.Ж., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К бр.308/10 од 15.04.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2857/11 од 25.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К бр.308/10 од 15.04.2011. године окривљени Б.Н., Д.Б., Б.М., Б.К., Ж.Р. и К.Ђ. оглашени су кривим због извршења кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора и то: окр. Б.Н. у трајању од 3 године, окр. Д.Б. у трајању од 3 године, окр. Б.М. у трајању од 4 године, окр. Б.К. у трајању од 2 године и 6 месеци, окр. Ж.Р. у трајању од 3 године и окр. К.Ђ. у трајању од 3 године и 6 месеци у које казне је окривљенима урачунато време које су провели у притвору и то окр. Б.Н. и окр. Д.Б. од 01.12.2010. године до 20.01.2011. године, окр. Б.К. и окр. Ж.Р. од 02.12.2010. године до 20.01.2011. године, окр. Б.М. од 02.12.2010. године, а окр. К.Ђ. од 01.12.2010. године па надаље.

Истом пресудом на основу члана 196. став 4. ЗКП сви окривљени су ослобођени плаћања судског паушала и трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2857/11 од 25.10.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину, браниоца окриљеног Б.Н., браниоца окривљеног Д.Б., браниоца окриљеног Ђ.К., браниоца окривљеног Б.К. и окривљеног Ж.Р., браниоца окривљеног Б.М., па је пресуда Вишег суда у Зрењанину К бр.308/10 од 15.04.2011. године потврђена.

Браниоци осуђених К.Б. и Ж.Р., адвокати В.Х. и Б.Д.П. поднели су захтеве за заштиту законитости против напред наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. у вези члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтеве уважи и укине у целости или делимично првостепену и другостепену пресуду, или да преиначи у целини или делимично првостепену и другостепену пресуду, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди одлагање односно прекид извршења правноснажне пресуде у односу на ове осуђене.

Разматрајући захтеве за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви изјављени од овлашћених лица, благовремени и дозвољени.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца осуђених Б.К. и Ж.Р. су неосновани.

Браниоци осуђеног К.Б. у захтеву су навели да је у конкретном случају оптужба прекорачена, јер изрека пресуде у односу на овог окривљеног садржи све елементе кривичног дела тешке крађе, а окривљени К. је оглашен кривим за кривично дело разбојништва из члана 206. КЗ, односно у конкретном случају, у изреци пресуде није наведено да је окривљени К. имао сазнање и умишљај да ће се на месту извршења кривичног дела затећи оштећени или било које друго физичко лице, нити да ће од стране непосредних извршилаца бити употребљена сила у циљу савладавања отпора и прибављање имовинске користи. Такође у изреци пресуде није наведена радња окривљеног К. којом је допринео извршењу кривичног дела, јер није утврђено у чему се састоји тврдња о чувању страже окривљеног К.

Браниоци осуђеног Р.Ж. у захтеву су навели да је овај осуђени имао сазнања о намерама других саокривљених да се изврши кривично дело тешке крађе, и да је његов умишљај за извршење кривичног дела разбојништва ситуациони – настао је тек у тренутку уласка у кућу и сазнања да се оштећени налази у кући - па је суд, осудивши га за кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, применио закон који се није могао применити.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца осуђених К.Б. и Р.Ж. Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер је суд на утврђено чињенично стање током овог кривичног поступка правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених К.Б. и Р.Ж. стичу субјективни и објективни елементи кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. Наиме, наводи садржани у захтевима за заштиту законитости бранилаца осуђених Б.К. и Ж.Р. неосновано су истицани и у жалбама бранилаца ових осуђених изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су окривљени Б.К. и Ж.Р. оглашени кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**